

характеру збитковості економічної діяльності; втрата інвестиційної привабливості в умовах зовнішньої агресії; загрозливе зниження платоспроможного попиту населення; нарощення тінізації економіки; вимушена мілітаризація економіки. Подолання загроз фінансовій безпеці України вимагає послідовної та виваженої економічної політики, яка повинна спрямовуватися, передовсім, на посилення конкурентоспроможності України на міжнародній арені та зайняття взаємовигідних з іншими країнами позицій в глобальному поділі праці.

Список використаних джерел:

1. Бондаревська О.М. Економічна безпека регіонів у системі економічної безпеки держави / О.М. Бондаревська // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. 2017. – С. 54-57.
2. Герасимчук З.В. Економічна безпека регіону: діагностика та механізм забезпечення / З.В. Герасимчук, Н.С. Вавдіюк. – Луцьк, Надстир'я, 2006. – 244 с.
3. Левчук О.В. Економічна безпека України в контексті глобалізаційних викликів / О.В. Левчук // Вісник Мукачівського державного університету. Випуск № 8. – 2017. – С. 59-64.
4. Офіційний сайт Державної служби статистики України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
5. Long-term macroeconomic forecasts. Key trends to 2050. A special report from The Economist Intelligence Unit [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.eiu.com/public/topical_report.aspx?campaignid=ForecastingTo2050
6. Machovski H. Ost-West Handel: Entwicklung, Interessenlagen. Aussichten / H. Machovski // Aus Politik u. Zeitgeschichte. – Bonn. – 1985. – № 5. – P. 39–44.
7. Murdoch C. Economic factors as objects of security: Economics security & vulnerability / K. Knorr, F.Trager. – Economics interests & national security. – Lawrence. 2001. – 867 p.

Кіндрат Л.Р.

аспірантка,

*Національна академія державного управління
при Президентіві України*

УЧАСТЬ МОЛОДІ ЯК МЕХАНІЗМ РОЗБУДОВИ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА НАЛЕЖНОГО ВРЯДУВАННЯ

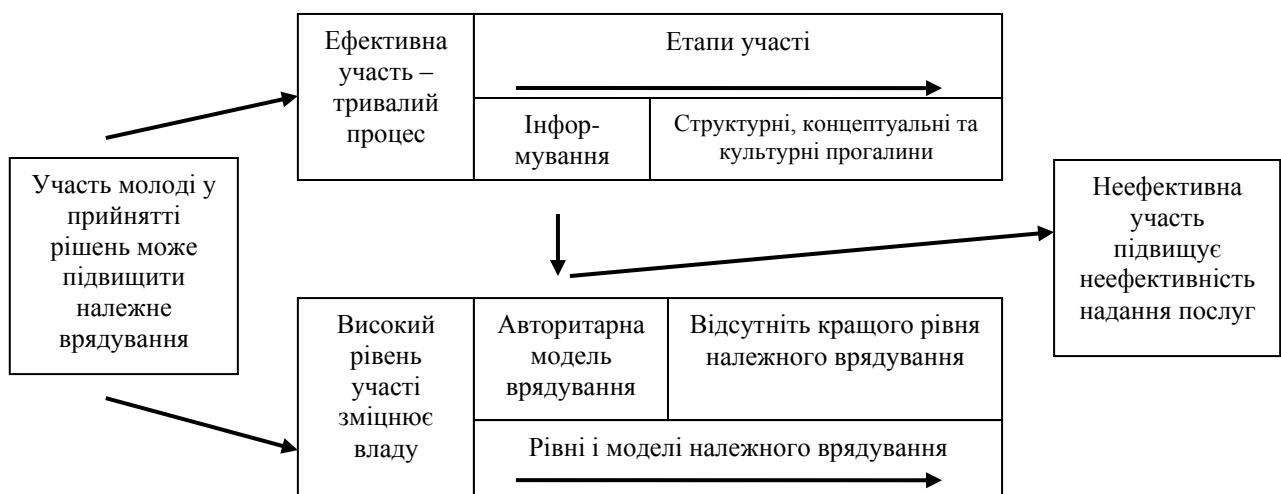
У політичному житті суспільства важливе місце належить молоді, її суспільній діяльності. Активна участь молоді у процесах прийняття рішень та вирішенні проблем в громадах, де вони проживають, має важливе значення у процесі розбудови відкритого, демократичного суспільства та впровадженні принципів належного врядування в системі публічного управління.

Звернення до демократичної ідеології та проблем влади вимагає коректив звичних уявлень щодо політики і уряду, які були сформовані раніше в межах формально-юридичних установ [4, с. 598-599] і «демократичної відповідальності, що реалізується через виборчу систему»

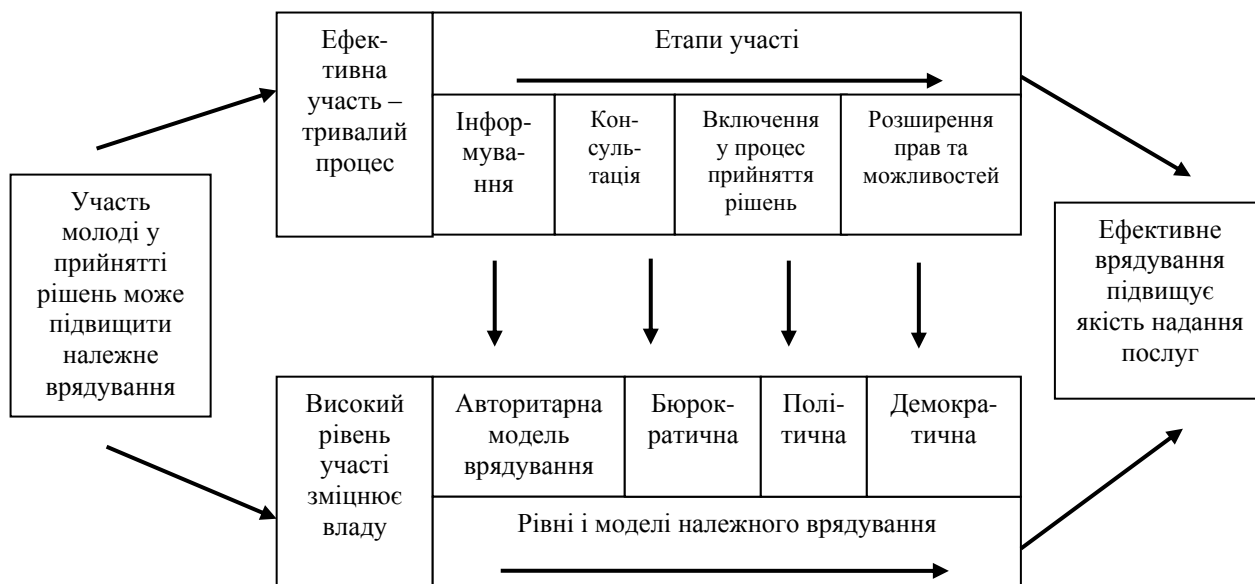
[3, с. 466]. Критика менеджерської моделі державного управління пов'язана із запереченням розгляду громадян як клієнтів, неможливістю заміни норми закону ринковою поведінкою, невірним акцентом менеджералістів щодо пріоритетів діяльності держави, хибним визначенням джерел проблем в державному управлінні. Саме для подолання означених вад бюрократичної та ринкової (менеджерської) моделей у науковій та практичній діяльності були зроблені спроби сформулювати нові підходи щодо державного управління, одними з яких є концепції «Демократія участі» та «Належне врядування» (Good Governance).

На відміну від усіх інших управлінських моделей, належне врядування та демократія участі природно орієнтовані на взаємодію державних і суспільних інститутів (громадянського суспільства) у процесі вироблення та реалізації загальних рішень. Метою є не досягнення результату будь-якою ціною (що неодноразово відбувалось у вітчизняній історії), а вибудовування прозорого процесу реалізації політики, оснований на широкій участі громадян, в інтересах їхньої більшості [2].

Процес якісного перетворення політичної системи не є односторонньо спрямованим лише від громадянського суспільства до держави, але й від держави до громадянського суспільства. Іншими словами, політична система, насамперед, повинна також бути зацікавлена в подібних змінах. Якщо в 60-70-х роках минулого століття про демократію участі та належне врядування говорили лише представники громадянського суспільства, які намагалися активно впливати на публічну владу за допомогою політичних партій, громадських організацій та інших інституцій громадянського суспільства, то на початку XXI століття вже самі владні структури створюють нові механізми участі. На це, зокрема, вказує сучасний французький дослідник П'єр Розанвалон, який стверджує, що демократія участі наближає одне до одного громадянське суспільство та публічну владу [1].

Графік 1. Прогалини, що ведуть до неефективної участі [5]

Графік 2. Вплив демократії участі на належне врядування [5]

Помилки під час впровадження принципу участі молоді на практиці може призвести до дестабілізаційних процесів:

1) Поширення корупції серед молодого покоління та уповільнення розвитку інститутів ринкової економіки

2) Поширення політики «подвійних стандартів», застосування поняття «доцільності» у сфері застосування законів та забезпечення законності та означає відсутність принципу верховенства права

3) Згорання демократичних процесів

Отже, активна участь молоді дає можливість забезпечити баланс публічних інтересів і звести до мінімуму число тих, які будуть виявляти негативне ставлення до законів та рішень чинної влади. Досягнення такого балансу інтересів стає можливим за умови, якщо автономна особа, яка має свободу, одночасно усвідомить себе частиною спільноти рівних собі громадян.

Список використаних джерел:

1. Розанвалон П. «Демократична легітимність: безсторонність, рефлексивність, наближеність» / П. Розанвалон // К: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2009.

2. Солових В. П. «Good governance» як одна із сучасних моделей державного управління» / В. П. Солових // Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія : Управління. – 2010. – Вип. 1. – С. 112-120.

3. Bogason P. «Postmodern public administration» / P. Bogason // In The Oxford Handbook of Public Management, ed. E. Ferlie, L. E. Lynn, jr., C. Pollitt. – Oxford : Oxford University Press, 2005. – С. 234-256.

4. Marinetto M. «Governing beyond the centre: A critique of the Anglo-governance school» / M. Marinetto // Political Studies. – 2003. – Vol. 51, № 3. – С. 592-608.

5. Waheduzzaman and C. H. B. Mphande «Gaps in Pursuing Participatory Good Governance: Bangladesh Context» // Administration & Society. – 2014. – Vol. 46(1). – С. 37–69.